

SPOMINI NA ALTO

Zrak je poln Anande. Vest se giblje zgoščeno.
Ni se še spustil kamen v tloris jutra.
Bogovi bodo znova vstali in
človeška domišljija bo polna barve.
Postala bo čuvar resničnega in
njegov izbrani Tkalec svetlobe.

Omogočite mi vendar dihati!
Tako vpije v kamenje ujeti, a odmev se vrača
brez
izbrane Prinašalke zanosa.

Prepeval bi rad, pa se mi med strja v kameni obris.
Niste poslušali trobente, oznanjajoče nov dan,
zato pa ste čuli hropenje konj in njihov strastni val.
Zasopli ste se ustavili v krčmi spodnjega dne,
ne vedoč, da se sonce spreminja v črn lesket.

Ščetine na brokatu usode.
Upanje na ponovni vzpon se ne klanja
nečimrnemu v Ljubezni.

Kje je vaš vzgon in kje hladni potisk?
V konjušnici spodnjega dne.
Tam vas čaka prevoz v strdišče kamene strele.
Strdišče

Vaša moč je le v velikosti stopnji in njegov obraz
se blešči v črnini prasketajočega dne,
položen čez globino sijaja.
Ni več poeme. Ne ugasni lave.
Prenehaj

Naj govorim o svetem?
Ne prepriča me vaša nečimernost. Kako naj bi me...
Past usode namenjenemu neznosu.
Nepotvorjenost kalnega studenca?
Ne

Ne zahtevam gole pravičnosti,
le usojeno nedolžnost.

Zastoj smrti, v dihu opoj

Brezumje znoja trudne poti